

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 8C/159/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314207240
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hozáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2015:5314207240.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Čadci samosudkyňou JUDr. Annou Hozákovou v právnej veci navrhovateľa BL Telecom collection, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, Bratislava právne zast. Advokátskou kanceláriou Soukeník - Štrpka, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava proti odporcovi T. U., R.. XX.X.XXXX, D. A. Č.. XXX okr. Čadca, o zaplatenie 921,54 € s prísl., takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu 340,65 € s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 77,77 € za obdobie od 26.7.2011 do zaplatenia, vo výške 9,5% ročne zo sumy 57,97 € od 26.8.2011 do zaplatenia, 9,5% zo sumy 167,62 € za obdobie od 26.9.2011 do zaplatenia, zo sumy 37,29 € za obdobie od 26.10.2011 do zaplatenia.

Súd návrh navrhovateľa, aby odporca bol zaviazaný navrhovateľovi zaplatiť sumu 580,89 € s 8,75% úrokom zo sumy 580,89 € za obdobie od 26.7.2012 do zaplatenia z a m i e t a .

Súd navrhovateľovi p r i z n á v a náhradu trov konania vo výške 30% a to 65,59 €, ktorú sumu je povinný odporca uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa číslo: 2923896916/1100, VS: 191545597 do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom z 21.7.2014 domáhal proti odporcovi vydania platobného rozkazu, ktorým súd zaviaže odporcu navrhovateľovi zaplatiť istinu 921,54 € s príslušenstvom a náhradou trov konania.

Svoj návrh odôvodnil tým, že spoločnosť BL Telecom collection, s.r.o., Bratislava ako postupník, uzavrel s postupcom ktorým bola spoločnosť Slovak Telecom, a.s. zmluvu o postúpení pohľadávok predmetom ktorej bol odplatný prevod pohľadávok na žalobcu, vrátane súdnej pohľadávky pod referenčným číslom 9000863669. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.6.2013 bola postúpená aj sporná pohľadávka a táto pohľadávka vznikla medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom na základe zmluvy o poskytovaní elektronickej komunikačnej služby v zmysle ust. § 43 Zákona č. 610/2003 Zb. zák. o elektronických komunikáciách, predmetom ktorej zmluvy bolo poskytovanie služieb, ktoré sú v zmluve špecifikované.

Na základe uvedenej zmluvy právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi najmä prijímať hlasové hovory prostredníctvom prideleného telefónneho čísla, udržiaval telekomunikačnú sieť

nepretržite v prevádzky schopnom stave, poskytoval žalovanému servisné služby a ďalšie služby v zmysle zmluvy a všeobecných podmienok.

Na druhej strane odporca sa zaviazal riadne odoberať služby elektronickej komunikácie a to najmä uskutočňovať a prijímať hlasové hovory prostredníctvom prideleného telefónneho čísla a platiť za ne riadne a včas poplatky dohodnuté v aktuálnom cenníku podľa zvoleného programu.

Povinnosťou žalovaného bolo, že v prípade nedodržania zmluvných povinností voči právnemu predchodcovi žalobcu, je povinný uhradiť zmluvnú pokutu, ktorej výška bola dohodnutá v zmluve o pripojení. V tejto súvislosti poukázal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.3.2013 pod sp. zn. 9Co/31/2012, v ktorom konajúci súd uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom vysloveným napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.4.2012 pod sp. zn. 16Co/33/2012 a zdôvodňuje skutočnosti ohľadne prijateľnosti dojednaní zmluvnej pokuty.

Poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný sa zaviazal uhradiť právnemu predchodcovi žalobcu zmluvnú pokutu a to v kumulatívnom splnení podmienok, ktoré sú najmä povinnosť riadne a včas platiť cenu služieb podľa zvoleného programu služieb a iné povinnosti uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach. Právny predchodca žalobcu po porušení povinností žalovaného, vyplývajúcich zo zmluvy a dodatku, pristúpil k vypojeniu SIM karty a v zmysle všeobecných podmienok odstúpil od zmluvy tým, že vypožil SIM kartu poskytovanú žalovanému tak, ako je to v taxatívnych prípadoch podľa zákona vymenované a vymedzené. Žalobca špecifikoval jednotlivé faktúry, ktorými bola fakturovaná podľa cenníka odmena a cena poskytovaných služieb a faktúrou č. 702732866 splatnou 2'5.7.2012 znejúcou na sumu 580,89 € fakturoval zmluvnú pokutu.

Súd vo veci nenariadil prejednávanie veci na pojednávaní a kvalifikoval v zmysle § 115a ods. 1 OSP v spojení s § 200ea ods. 1 OSP predmet sporu, ako drobný spor a preto v zmysle § 165 ods. 3 OSP na úradnej tabuli Okresného súdu v Čadci oznámil vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania.

Oznámením zo dňa 25.9.2014 vstúpil do konania vedľajší účastník Združenie na ochranu spotrebiteľa BSO Čadca so sídlom Fraňa Kráľa 2080 v Čadci, v ktorom konaní žiadal o zaslanie kópií návrhu na začatie konania spolu s ich prílohami, ako aj kópie rozhodnutí v predmetných veciach. Navrhovateľ podaním dňa 21.01.2015 namietal vstup vedľajšieho účastníka do konania z dôvodu, že nie sú splnené podmienky na jeho vstup do konania, ako vedľajšieho účastníka najmä s poukazom na právnu úpravu ust. § 93 ods. 2 OSP v aktuálnom znení, pretože cieľom tejto úpravy bolo umožnenie vstupu vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, avšak v zmysle dôvodovej správy k uvedenej novele OSP musí ísť o návrh na rozhodnutie o práve podľa osobitného predpisu a musí ísť o návrh, ktorého účelom je ochrana ktorej sa domáha samotný účastník konania a takýto návrh musí súd pripustiť. Vyjadrenie navrhovateľa obsahuje poukaz na judikatúru NS SR 3Cdo 188/2012 zo dňa 05.02.2013 v zmysle ktorého ust. § 93 OSP nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu ním podporovaného účastníka. Takisto poukázal na rozhodnutie ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 23/2013 zo dňa 15.01.2013 na základe ktorého je možné dospieť k záveru, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu nastať len v sporovom konaní a takýmto konaním nie je exekučné konanie, nakoľko jeho cieľom je nútený výkon vykonateľného rozhodnutia a nie pomoc v spore niektorému z účastníkov konania. Poukazuje na ďalšie právne špecifiká ust. § 93 ods. 3 OSP doplnené odsekmi 5 a 6, a poukazuje na Ďalšiu judikatúru a stanoviská v oblasti úpravy práv a povinností vstupom vedľajšieho účastníka, a poukazuje na porušenie Ústavy SR a ďalších právnych predpisov. Žiada preto, aby návrh pre vstup spotrebiteľského združenia, ako vedľajšieho účastníka do tohto konania neboli súdom pripustené, nakoľko nie sú splnené zákonné podmienky, pretože predmetom konania nie je ochrana práv spotrebiteľov, ale žaloba na plnenie podaná voči jednej osobe.

Podľa stanoviska NS SR z 29.6.2010 pod sp. zn. 8SŽo/172/2010 z ust. § 93 ods. 1 OSP vyplýva, že jediným zákonným kritériom, ktorého splnenie súd pri rozhodovaní o pripustení vedľajšieho účastníka skúma, je existencia jeho právneho záujmu na výsledku konania, samozrejme za predpokladu, že

má spôsobilosť byť účastníkom konania. Samotné nesúhlasné stanoviska žalobcu, nemôže byť na rozhodnutie o neprípustení vedľajšieho účastníctva, čo možno chápať aj ako zákonnú výnimku z jeho dispozičnej zásady.

Na základe názorov kolektívu viacerých autorov, je ochrana spotrebiteľa v slovenskej legislatíve a súčasnej súdnej praxi pomerne viditeľná. Spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana má byť nepochybne chránený proti nečestným praktikám, no otázne je, či sa táto ochrana už neotočila proti spotrebiteľovi samotnému resp. či sa spotrebiteľ nedostáva na druhé miesto pred inými záujmami. Novela Občianskeho súdneho poriadku zákon č. 384/2008 Zb. zák. s účinnosťou od 15.10.2008 zakotvila do § 93 nový odsek 2, podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom poznámka 10a k tomuto ustanoveniu uvádza, ako príklady týchto osobitných predpisov Obchodný zákonník, Antidiskriminačný zákon, Zákon č. 305/2005 o sociálno-právnej ochrane detí a sociálnej kuratele a Zákon č. 250/2007 Zb. zák. o ochrane spotrebiteľa. Špecifikom tejto skupiny vedľajších účastníkov je, že na rozdiel od tradičných „vedľajších účastníkov“ ktorí musia preukázať svoj právny záujem na výsledku konania týmto „novým“ vedľajším účastníkom, postačuje preukázať, že existujú ako právnická osoba, napríklad občianske združenie, a že ich predmet činnosti spočíva v ochrane zákonom stanovených práv, napr. podľa Zákona č. 250/2007 Zb. zák. o ochrane spotrebiteľa. Súhlas spotrebiteľa so vstupom do konania OSP nevyžaduje, vychádzajúc zrejme z toho, že spotrebiteľ asi nevie adekvátne posúdiť, čo je preňho dobré a svojím neodborným prístupom by si mohol priťažičť. Javí sa, že súd aj pri prípadných námietkach účastníkov konania so vstupom takéhoto vedľajšieho účastníka, nemá asi inú možnosť, ako v prípade naplnenia vyššie uvedených podmienok jeho účasti o prípustnosti takéhoto vedľajšieho účastníctva rozhodnúť kladne. Spotrebiteľské združenie by malo súhlasom spotrebiteľa, ktorého mieni v konaní podporovať, disponovať už pri svojom oznámení vstupu, inak súd spotrebiteľskému združeniu neprímerane umožnení disponovanie s osobnými údajmi spotrebiteľa, pričom pokiaľ dáme do pomeru ústavou garantované právo na ochranu súkromia a ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe s právom na ochranu spotrebiteľa, o výsledku zrejme nepochybuje nikto. Vzhľadom k ústavou garantovanému právu na ochranu osobných údajov je kolektív autorov tohto názoru za to, že ust. § 93 ods. 2 OSP, keďže neakcentuje toto právo, je v rozpore s čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR, na tento nedostatok by mali reflektovať a sudcovia slovenských súdov, buď postupom podľa § 109 ods. 1, písm. b) OSP, teda prerušením konania a predložením veci ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, prípadne neprípustenie spotrebiteľského združenia do konania z dôvodu, že okrem § 93 ods. 2 OSP je pre ich účasť v konaní nevyhnutný aj súhlas spotrebiteľa, ako osobitný predpoklad ich účasti, vyplývajúci zo zákona č. 428/2002 Zb. zákonov o ochrane osobných údajov.

Skutočnosť, že sa právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv podľa osobitného predpisu v súvislosti so svojím vstupom do konania z doručených rovnopisov návrhov na začatie konania oboznámia s podstatnými okolnosťami prípadov, vrátane osobných údajov účastníkov konania, ktorých rozsah je stanovený v § 79 ods. 1 OSP nepredstavuje neospravedliteľný zásah do základného práva na súkromie, podľa čl. 19 ods. 2 a 3 ústavy, ale práve naopak sleduje legitímny cieľ.

Procesný súd sa prikláňa k takému výkladu zákonných predpokladov prípustnosti vedľajšieho účastníctva, ktoré vyžadujú súhlas toho účastníka na koho strane má vedľajší účastník do konania vstúpiť (uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo 151/2007 z 24.6.2008). Ústavný súd vo svojom stanovisku, ktoré vydal vo veci vedľajšieho účastníctva poznamenáva, že tento výklad aplikácie § 93 OSP je v zhode s obsahom a účelom základného práva zaručeného čl. 19 ods. 2 a 3 ústavy. Súd môže po začatí konania na návrh účastníka pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník a to na strane navrhovateľa alebo odporcu. Toto ustanovenie vychádza z rešpektovania dispozičnej zásady v Občianskom súdnom konaní. Táto zásada sa prejavuje aj v tom, že ak má do konania vstúpiť účastník na strane navrhovateľa, je potrebný jeho súhlas. Súhlas účastníka, ktorý má vystupovať na strane odporcu nie je potrebný. Zákon nestanovuje dôvody za splnenie ktorých má vstup ďalšieho účastníka do konania pripustiť alebo neprípustiť. Bude to záležať od úvahy súdu, vzhľadom na konkrétne skutočnosti v danom konkrétnom prípade. Podľa judikatúry súd spravidla neprípustí vstup ďalšieho účastníka do konania, ak by pripustenie bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti, ak predmet konania nesúvisí s osobou, ktorá má do konania

vstúpiť, ak navrhovateľ nešpecifikoval, čoho sa mieni domáhať proti osobe, ktorá má do konania vstúpiť (uznesenie NS SR zo 17.5.2012 sp. zn. 5Obo 80/2011).

Novela Občianskeho súdneho poriadku v § 93 OSP koriguje práva vedľajších účastníkov právnických osôb, ktorých predmetom je ochrana spotrebiteľa (aj spotrebiteľské združenia). Plánuje zaviesť úpravu, podľa ktorej ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu takéto spotrebiteľské združenie, súčasťou podnetu musí byť aj súhlas účastníka popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na podnet neprihliada. Vzhľadom na uvedenú novelu OSP súd v justičnej praxi aplikuje toto korigendum práva vedľajších účastníkov a na vstup vedľajšieho účastníka v tomto konaní neprihliadol.

Nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa uvedeným v návrhu a vo vyjadrení k vstupu vedľajšieho účastníka, že právny vzťah, ktorý je predmetom tohto konania nemožno zaradiť do právnych vzťahov, ako spotrebiteľské zmluvy.

Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.4.2004 upravuje pojmovo tzv. spotrebiteľské zmluvy, pričom s poukazom na § 879f ods. 3 a 4 Obč. zákonníka smeruje svoju účinnosť aj spätne, čo v zásade nie je prijateľné. Pre aplikáciu ustanovení o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách pre obdobie 01.01.2000 resp. do 01.4.2000 je schodnejšou cestou aplikácia § 23 Zákona na ochranu spotrebiteľa.

Otázka legálneho vymedzenia pojmu „spotrebiteľské zmluvy“ sa môže po 1.4.2004 javiť jednoznačná už posudzovaním § 52 ods. 1 Obč. zákonníka a to spôsobom zodpovedajúcim potrebe a rozsahu transpozície smernice 93/13/ES.

Spotrebiteľskými zmluvami sú podľa ZOS zmluvy uzavreté podľa občianskeho zákonníka, obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Ďalej zákon na ochranu spotrebiteľa precízne upravuje aj tú skutočnosť, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Obč. zákonníka sa primerane použijú ustanovenia Obč. zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Ustanovenia Obč. zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv je teda nevyhnutné použiť aj v prípadoch, ak sa právny vzťah účastníkov konania má spravovať Obchodným zákonníkom, či iným osobitným predpisom. Ďalej treba pripomenúť, že súd má v súdnom konaní povinnosť vykonávať aj verejnoprávnu kontrolu súkromno-právnych inštitútov, čo môžeme označiť za zásadný prelom v oblasti súkromného práva. Tento prelom je priamo spojený s nevyhnutnosťou aplikácie práva európskej únie. Pri zohľadnení všetkých súvislostí však existuje veľa dôvodov na vyslovenie domienky, že súd je v konaniach týkajúcich sa nárokov zo spotrebiteľských zmlúv nielen orgánom poskytujúcim spotrebiteľovi ochranu súkromno-právnu, ale dokonca verejno-právnu s jej charakteristickými prvkami. Súdne konania v ktorých sa prejednávajú nároky zo spotrebiteľských zmlúv sú svojou povahou odlišné od iných druhov súdnych konaní, pričom súd akoby sa mal vracieť späť k hľadaniu materiálnej pravdy a v tomto prípade predstavovanej pojmom zmluvnej spravodlivosti medzi stranami sporu.

V súdnom prípade spoločnosť Slovak Telecom, a.s., ako právny predchodca navrhovateľa uzatvoril s odporcom zmluvu v zmysle ust. § 43 Zákona č. 610/2003 Zb. zákonov o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, ktorej predmetom bolo poskytovanie elektronickej komunikačnej služby právnym predchodcom žalobcu, ako podnikom v zmysle ust. § 4 ods. 8 ZEK žalovanému ako účastníkovi v zmysle § 5 ods. 7 ZEK. Pokiaľ navrhovateľ odôvodňuje uplatnenie zmluvnej pokuty, ako peňažnej čiastky ktorou je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade, že nesplní zmluvnú povinnosť a to bez ohľadu na to, či porušením povinnosti vznikla veriteľovi škoda, účelom zmluvnej pokuty je podľa neho donútiť dlžníka pod hrozbou majetkovej sankcie riadne plnenie záväzku.

Navrhovateľ si uplatňuje zmluvnú pokutu v predmetnom konaní na základe listinného dôkazu a to zmluvy o pripojení z 03.9.2011, ďalšej dohody o zmene v osobe účastníka zmluvy o pripojení z

ktorých písomných dokladov predložených navrhovateľom vyplýva, že v tejto súvislosti nemohol súd prehliadnuť, že je odkaz na všeobecné podmienky uvedený úplne malým písmom a Dohoda o zmluvných podmienkach dokonca označená iba určitou poznámkou, ktorá odkazuje na všeobecné zmluvné podmienky. Súd preto musí poukázať a zdôrazniť, že všeobecné podmienky majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dohody technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nesmú slúžiť na to, aby do nich často neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenami písanej forme ukryl zmluvný partner spotrebiteľa ujednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú. Pokiaľ tak urobí, ako sa to stalo v súdenom prípade, spreneverí sa vysvetlenému princípu dôvery v takéto jednanie, ktorému nemožno priznať právnu ochranu pre rozpor so zásadami poctivého obchodného styku. Uvedenými princípmi je modifikované aj právo účastníkov rozhodnúť, ktoré časti i zmluvnej dohody budú vyčlenené do zmluvy a ktoré do všeobecných obchodných či zmluvných podmienok, ktorých sa žalobca v tomto konaní dovoľáva. Argument navrhovateľa v tom smere, že je spotrebiteľ slobodný v tom, že zmluvu uzavrel na základe vlastného rozhodnutia, nie je na mieste s prihliadnutím na to, že v jednotlivých odboroch podnikania postupujú spravidla zmluvní partneri spotrebiteľov obdobe a preto spotrebiteľ v tomto konaní ak by sa rozhodol nepristúpiť na predom pripravené zmluvné podmienky, sám by sa odsúdil k životu mimo bežnú spoločnosť bez využívania služieb elektronickej komunikácie, bankových služieb, poistenia a podobne. K takýmto právnym názorom sa súd priklonil nie v tomto ojedinelom prípade, ale justičná prax v desiatkach a stovkách uvedených konaní konštatuje, že postup zmluvných partnerov mobilných operátorov v zmluvách je svojím postupom obdobná a preto v záujme ochrany spotrebiteľa súd rozhoduje z úradnej moci tak, že skúma uvedené zmluvné podmienky. Aj v súdenom prípade súd dospel k záveru, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo v rozpore s citovanými právnymi normami a preto, pokiaľ žalobca si uplatňuje v tomto konaní okrem iných súm fakturovaných faktúrami od 25.7.2011 do 25.7.2012 práve touto faktúrou z 25.7.2012 pod č. 7207328661 splatnú 25.7.2012 znejúcou na sumu 580,89 € si uplatňuje navrhovateľ v tomto konaní zmluvnú pokutu na ktorú súd aplikoval vyššie odôvodnený právny názor.

Súd preto zaviazal odporcu navrhovateľovi zaplatiť istinu v celkovej výške 340,65 € ako istinu, ktorá pozostáva zo súčtu fakturovaných súm faktúrami z 25.7.2011 na 77,77 € č. 7106711580, zo dňa 25.8.2001 na sumu 57,97 € č. 7107845303, faktúru splatnú 25.9.2011 na sumu 167,62 € č. 7108978916 a faktúru splatnú 25.10.2011 na sumu 37,29 € č. 7110108305 v celkovej výške 340,65 €. Vzhľadom na to, že s jednotlivými sumami je odporca v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku, ako faktúr ktorými uhrádzal poskytnuté elektronicke služby a dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, súd priznal navrhovateľovi právo na uplatňovanie si úroku z omeškania, ktorý je špecifikovaný v súlade s ust. § 517 ods. 2 Obč. zákonníka a Nariadenia vlády č. 87/1992 Zb., preto zaviazal odporcu podľa splatnosti jednotlivých faktúr s omeškaním podľa vo faktúrach uvedenej lehote splatnosti úrok z omeškania do zaplatenia.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd prihliadal v zmysle § 142 ods. 2 OSP k miere úspechu oproti neúspechu. Z uplatňovanej sumy 921,54 € súd priznal navrhovateľovi iba 1/3 uplatneného nároku, preto súd pomerne rozhodol aj k miere úspechu a neúspechu o trovách konania, ktoré predstavuje súdny poplatok z návrhu vo výške 55,- € a trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vyčíslené z hodnoty predmetu sporu, keď právny zástupca v zmysle Vyhlášky 655/2004 Zb. zák. si uplatňoval odmenu za 2 úkony právnej pomoci po 51,45 €, teda spolu 102,90 €, 2x paušálnu sumu náhrady po 8,04 € ku každému úkonu, prepravné miestne 16,08 € a miestne telekomunikačné výdavky, v sume celkové právne zastúpenie predstavuje sumu 118,98 €. Súd akceptoval, že právny zástupca preukázal, že je platcom DPH osvedčením o registrácii pre DPH vo výške 20% a preto trovy právneho zastúpenia celkom predstavujú sumu 142,78 €. Súd priznal navrhovateľovi právo na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 1/3, čo z účtovaných súm 55,- € + 142,78 € predstavuje 18,- €, teda náhrada trov konania a trov právneho zastúpenia celkom rovná sa 65,59 €, ktorú sumu je povinný odporca uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa číslo: 2923896916/1100, VS: 191545597 do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia tohto jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline (§ 201, § 204 ods. 1 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods.1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods.2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods.3 OSP).

Podľa § 205 ods.2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods.1 OSP). Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods.2 OSP). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 ods.1 OSP). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods.2 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z.) ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods.1 OSP).